

РЕШЕНИЕ

№ 5930

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2746** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Л., /LAZAREVIC MILOS/ [дата на раждане] в [населено място], С., с личен №/ЕГН 1009986730029, с паспорт №[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез представител по пълномощие адв. М. Т. срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-3173/07.02.2023 г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, не са посочени конкретните основания, въз основа на които е поставен, поради което жалбоподателят е бил лишен от възможността да организира адекватно защитата си. Счита, че видно от приложените документи към административната преписка в случая не са налице обстоятелства за постановяване на отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване. Моли съда за отмяна на административния акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М. Т., която поддържа жалбата, моли съда да отмени обжалвания отказ и претендира разноски.

Ответникът – Директор на дирекция "Миграция", МВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ц.-П. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от

фактическа страна следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият М. Л., [дата на раждане], гражданин на Република С., е лице с български произход, което е видно и от представеното по делото Удостоверение № 00899030020221107, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л. 23/.

На 19.09.2022 г. М. Л. е подал заявление с рег. № Г-3478/19.09.2022г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л. 24-31/. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чуждият гражданин са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход. Декларирал е адрес в Република България, на който ще пребивава - [населено място], ул., „20-ти април“ № 17, ет. 3, ап. 6. Представен е също Трудов договор № 017/28.04.2022 г., сключен между „АРКУС РОЯЛ“ ЕООД ЕИК[ЕИК] и М. Л., за длъжност „монтажник“, на пълно работно време от 8 часа дневно и работно място [населено място]; Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ от НАП /л. 41/; Свидетелство за съдимост от основен съд в А. /л. 42/; Копие на паспорт /л. 32/; Удостоверение от градска управа, отдел „Гражданско състояние“, гр Н. /л. 37/; Декларация с нотариална заверка на подписа /л. 18/ от Слава О. О., ЕГН [ЕГН], с която същата е декларирала, че притежава собствено жилище с нотариален акт, находящо се в [населено място], район К. село, ул. „20-ти Април“ №17, е т. 3, ап. 6, част от което съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ предоставя за ползване на М. Лазаревич, [дата на раждане], гражданин на Република С., по време на пребиваването му в Република България, за да бъде регистриран адресно там; Договор за отдаване на недвижим имот под наем между Слава О. като наемодател и М. Л. като наемател.

С писмо с рег. № 536400-44837/20.10.2022 г. /л. 21/ на зам.директора на Дирекция „Миграция“, копие от което е изпратено служебно до ИА „Българите в чужбина“, чужденецът на 20.10.2022 г. е бил уведомен на електронен адрес [електронна поща], че срокът за разглеждане на преписката се удължава с два месеца, като в едномесечен срок оспорващият следва да представи удостоверение, от което да е видно, че е от български произход. На чужденеца е указано, че в случай, че посоченият документ не бъде представен в Дирекция „Миграция“, в срок, производството ще бъде прекратено. В хода на административната процедура, с писмо рег. № М-19252/04.10.2022 г. по описа на ДАНС от директора на специализирана дирекция „М“ към ДАНС е представено становище, съгласно което, специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че М. Л., представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България /л. 49/.

Във връзка с осъществяването на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017г. относно извършване на регулярни проверки местопребиваването на чужденците, е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективизирана в Докладна записка с рег. №

5364р-26889/05.12.2022 г., на полицейски инспектор в СИПАМ А. В., адресирана до директора на Дирекция „Миграция“. От съдържанието на същата се установява следното:

При извършена проверка на 30.11.2022г. от служители на дирекция „Миграция“, на адреса, на който Л. М. е декларирал, че пребивава, а именно [населено място], ул.,„20-ти април“ №17, ет.3, ап.6. / /посочен от лицето в заявление рег. № Г-3478/19.09.2022г. и в приложената към него нотариално заверена декларация/, е установено, че същият не е открит на този адрес. На адреса е установена Л. Й. О., майка на лицето предоставило жилището за пребиваване на чужденеца, като същата е заявила, че е съсобственик на апартамента и чужденецът не живее на адреса и не знае същият къде се намира. Предвид констатираното е изразено становище, че чужденецът няма постоянен адрес на територията на Република България, тъй като не пребивава на заявеният от него адрес [населено място], ул.,„20-ти април“ №17, ет.3, ап.6.

С отказ рег. № 5364р-3173/07.02.2023 г. директора на Дирекция „Миграция“ е отказал предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на М. Л.. За да постанови обжалвания отказ административният орган се е позовал освен на установените факти относно декларирания адрес и на изготвена справка в информационните системи, ползвани от дирекция “Миграция” – МВР, от които е установено, че М. Л. е влизал еднократно на територията на Република България - на 19.09.2022г. – датата на подаване на заявлението за постоянно пребиваване за едnodневен престой и не са регистрирани други влизания от М. Л. на територията на страната след тази дата. Направен е извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване без реално адресът да се ползва от чужденеца. Прието е, че сръбският гражданин се ползва от гражданството на държавата си по произход - С. и няма данни да е загубил връзка с нея. Не се е установил в Република България и не би могъл за изпълнява трудовия си договор, поради което е приел, че лицето е заявило неверни данни относно адреса на пребиваване, който реално не обитава.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 16.02.2023г. на заявения от жалбоподателя електронен адрес, жалбата е изпратена директно до съда, чрез Е./баркод 5300459085227/.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от директор на дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл.59,ал. 2, т. 4 АПК - отказ по чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ - чужденецът е „представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“, като в случая ответника е приел, че заявителят е декларирал неверни данни.

Не е спорно между страните по делото, че оспорващият има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото от нея заявление са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и безсрочен трудов договор № 017/28.04.2022 г., сключен между „АРКУС РОЯЛ“ ЕООД ЕИК[ЕИК] и М. Л., за длъжност „монтажник“, на пълно работно време от 8 часа дневно и работно място [населено място]. Жалбоподателят е посочил изрично в депозираното от него заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адреса в [населено място], за което е представена и декларация с нотариална заверка на подписа от Слава О. и договор за наем.

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 15.11.2022 г., обективирана в Докладна записка с рег. № 5364р-26889/05.12.2022 г., в хода на която е установено, че на декларирания адрес на пребиваване, чужденецът не пребивава, поради което е декларирал неверни данни. В случая съдът намира, че въз основа на събраните по делото доказателства, действително е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ и чужденецът е декларирал неверни данни. Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чуждият гражданин ще пребивава в на адрес в [населено място] , ул. „20-ти април“ № 17, ет 3, ап. 6, но при извършена проверка на адреса същият не е открит, като са дадени обяснения от майката на лицето, предоставило адреса за пребиваване, която е заявила пред служителите на дирекция „Миграция“ МВР, че М. Л. не живее на адреса. Друго доказателство, от което може да се подкрепи така направения извод е, че видно от извършената справка в информационните системи, ползвани от ДМ – МВР, чужденецът е влизал еднократно на територията на Република България на 19.09.2022 г., което съвпада с датата на подаване на процесното заявление за разрешаване за постоянно пребиваване, като на същата дата чужденецът е напуснал страната, след което не са регистрирани други влизания.

Чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение. /В този см. Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г., IV отд. на ВАС: „От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем, се намира имот, за който собственикът е подал декларации, с които е заявил съгласието си и други лица да пребивават и бъдат адресно регистрирани. От това е направен логичен извод от страна на административния орган за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на виза, още повече, че такива сведения са му представени със становището от ДАНС“.

Въпреки дадените от съда указания за разпределение на доказателствената тежест в настоящето производство, от жалбоподателя не са представени никакви доказателства, че декларираните от него факти и представените писмени доказателства са верни.

Голословно и неподкрепено с доказателства е твърдението на процесуалният представител на жалбоподателя, заявено в хода по същество, че жалбоподателят е

изпълнявал трудовите си задължения в „Аркус роял „ЕООД извън територията на страната.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателят не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото, въз основа направеното искане и чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определено съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Л./LAZAREVIC MILOS/ гражданин на Република С., [дата на раждане] срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-3173/07.02.2023 г. издаден от директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА М. Л., /LAZAREVIC MILOS/ гражданин на Република С., [дата на раждане] с личен №/ЕГН 1009986730029, с паспорт №[ЕИК] да заплати на Дирекция „Миграция“-МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: